

SLOVENSKÁ REPUBLIKA

UZNESENIE

Ústavného súdu Slovenskej republiky

IV. ÚS 164/2026-13

Ústavný súd Slovenskej republiky v senáte zloženom z predsedu senátu Libora Duľu (sudca spravodajca) a zo sudcov Ladislava Duditša a Rastislava Kaššáka v konaní podľa čl. 127 Ústavy Slovenskej republiky o ústavnej sťažnosti sťažovateľa [REDAKOVANÉ], [REDAKOVANÉ], [REDAKOVANÉ], zastúpeného KURÁŇ & MARKOVÁ, advokátska kancelária, s.r.o., Na Sitine 12, Bratislava, proti uzneseniu Špecializovaného trestného súdu sp. zn. 15Nt/4/2024 zo 7. februára 2025 a uzneseniu Najvyššieho súdu Slovenskej republiky sp. zn. 3Tost/8/2025 z 29. októbra 2025 takto

r o z h o d o l :

Ústavnú sťažnosť **o d m i e t a .**

O d ô v o d n e n i e :

I.

Ústavná sťažnosť sťažovateľa

1. Sťažovateľ sa ústavnou sťažnosťou doručenou ústavnému súdu 5. marca 2026 domáha vyslovenia porušenia svojich základných práv podľa č. 17 ods. 1, 2 a 5, čl. 46 ods. 1 a čl. 48 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky (ďalej len „ústava“) a svojich práv podľa čl. 5 ods. 1 a 4, čl. 6 ods. 1 a 3 písm. c) Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd (ďalej len „dohovor“) rozhodnutiami všeobecných súdov označenými v záhlaví tohto uznesenia. Sťažovateľ navrhuje napadnuté rozhodnutia zrušiť a vec vrátiť Špecializovanému trestnému súdu (ďalej len „ŠTS“) na ďalšie konanie a prikázať mu, aby sťažovateľa bezodkladne prepustil z výkonu trestu odňatia slobody.
2. Z ústavnej sťažnosti vyplýva, že sťažovateľ je právoplatne odsúdený na základe rozsudku ŠTS sp. zn. BB-4T/12/2020 z 22. apríla 2022 v spojení s rozsudkom najvyššieho súdu sp. zn. 2To 9/2022 z 22. novembra 2022.
3. Na základe návrhu sťažovateľa na povolenie obnovy konania ŠTS ako súd prvej inštancie v trestnej veci vedenej pod sp. zn. BB-4T/12/2020 rozhodol na verejnom zasadnutí 7. februára 2025 tak, že návrh sťažovateľa uznesením sp. zn. 15 Nt/4/2024 zamietol, pretože nezistil podmienky na obnovu konania podľa § 394 Trestného poriadku.

4. Proti predmetnému rozhodnutiu podal sťažovateľ sťažnosť, ktorú následne doplnil a o ktorej rozhodol najvyšší súd uznesením sp. zn. 3Tost/8/2025 z 29. októbra 2025.

5. Sťažovateľ vo vzťahu k postupu ŠTS namieta predovšetkým závažné pochybnosti už pri pridelovaní návrhu sťažovateľa na obnovu konania a najmä v postupe predsedu senátu JUDr. Michala Trubana, ktorý nesprávnou a svojvoľnou interpretáciou Rozvrhu práce Špecializovaného trestného súdu na rok 2024 porušil právo sťažovateľa na zákonného sudcu podľa čl. 48 ods. 1 ústavy. V postavení predsedu senátu mal byť totiž JUDr. Roman Púchovský, a nie JUDr. Michal Truban, ktorý sa stal predsedom senátu bez právneho titulu a zákonného aj ústavného mandátu, a preto nemá právny podklad uznesenie ŠTS, a tým je spochybnená aj legitimita a existencia uznesenia najvyššieho súdu.

6. V rámci ďalšej rozsiahlej sťažnostnej argumentácie sťažovateľ polemizuje predovšetkým so závermi ŠTS o nemožnosti domáhať sa nápravy aj právnych pochybení prostredníctvom inštitútu obnovy konania, keď poukazuje na jednoznačné názory právnej teórie v odvetví trestného práva, ktoré za skutočností súdu skôr neznáme považujú z hľadiska obnovy konania skutočností, ktoré neboli predmetom dokazovania, a teda nie sú skutkovými zisteniami a skutočnosťou skôr neznámou je nepochybne aj rozhodnutie Európskeho súdu pre ľudské práva (ďalej len „ESLP“). Podľa sťažovateľa je neprípustné pri rozhodovaní o povolení obnovy konania vo všeobecnosti, teda nielen v rámci tohto konania, postupovať a rozhodnúť tak, že sa poruší právo prednosti rozsudkov ESLP, konkrétne rozsudku vo veci [REDAKOVANÉ] proti Slovenskej republike, ktorý konajúce súdy neakceptovali, priam negovali. Pritom nejde o žiadnu domnienku sťažovateľa o totožnosti kauzy s kauzou odsúdeného [REDAKOVANÉ], ale o notoriету v rámci rozhodovania všeobecných súdov, ako aj ústavného súdu.

7. Pokiaľ ide o povolenie obnovy konania, sťažovateľ poukazuje na súdnu prax najvyššieho súdu, ktorá je v kontexte záväznosti rozsudkov ESLP ustálená, čo potvrdzujú aj viaceré rozhodnutia ústavného súdu, napr. nález ústavného súdu sp. zn. II. ÚS 36/2023, nález ústavného súdu sp. zn. I. ÚS 72/2023.

8. V ďalšej argumentácii sťažovateľ poukázal na dôvody zaujatosti sudcu a člena senátu ŠTS JUDr. Jána Hrubalu, ktoré vyplývajú zo skutočností, že menovaný sudca rozhodoval na hlavnom pojednávaní pred ŠTS v trestnej veci proti obžalovanému [REDAKOVANÉ] ako členovi organizovanej skupiny či zoskupenia pod vedením sťažovateľa, pričom rozhodol o jeho vine. Podstatnou skutočnosťou, ktorá vylučuje sudcu JUDr. Jána Hrubalu z rozhodovania v trestnom konaní vo veci návrhu sťažovateľa na povolenie obnovy konania, sú samotné závery tohto sudcu prezentované v celom znení odôvodnenia odsudzujúceho rozsudku proti [REDAKOVANÉ], v ktorom vyjadril svoj názor na sťažovateľa a zaradil ho do pozície hlavy podsvetia v meste [REDAKOVANÉ], čím jasne odprezentoval svoju nepochybnú zaujatosť voči osobe sťažovateľa. Sudca JUDr. Ján Hrubala sa mal podľa názoru sťažovateľa vylúčiť z konania sám bez ohľadu na to, či bola vznesená námietka zaujatosti. Podľa sťažovateľa je argumentácia najvyššieho súdu v napadnutom uznesení, keď konštatoval, že sťažovateľ nevzniesol námietku zaujatosti, a preto súd o nej nekoná, nesprávna a nevplyva z nej, či je dané zdanie zaujatosti alebo nie.

9. Sťažovateľ s prihliadnutím na čl. 4 ods. 2 Protokolu č. 7 k Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd (ďalej len „protokol č. 7“) poukazuje na konštatáciu ESLP, podľa ktorej za vadu nemožno považovať iba vadu konania, ale môže zahŕňať akékoľvek porušenie procesných alebo hmotnoprávných vnútroštátnych predpisov, ku ktorým v konaní došlo za predpokladu, že ide o podstatnú vadu, ktorá mohla ovplyvniť rozhodnutie vo veci. Sťažovateľ sa preto nestotožňuje so závermi porušovateľov vyjadrenými v napadnutých rozhodnutiach, keď zjavne prehliadli jeho právo zaručené mu v čl. 4 ods. 2 protokolu č. 7 bez ohľadu na to, či mu Trestný poriadok umožňoval alebo neumožňoval odstrániť vyčítané vady konania prostredníctvom § 31 a § 32 Trestného poriadku (vznieť námietku zaujatosti bezodkladne), keď k vypusteniu § 31 ods. 3 Trestného poriadku došlo až 15. marca 2024 na základe rozhodnutia ESLP vo veci [REDACTED] proti Slovenskej republike.

II.

Predbežné prerokovanie ústavnej sťažnosti

10. Podstatou ústavnej sťažnosti je porušenie označených práv sťažovateľa rozhodnutiami ŠTS a najvyššieho súdu prijatými v konaní o jeho návrhu na povolenie obnovy konania v trestnej veci vedenej ŠTS pod sp. zn. BB-4T/12/2020, ktorý bol uznesením ŠTS v spojení s uznesením najvyššieho súdu zamietnutý.

II.1. K namietanému uzneseniu ŠTS:

11. Z princípu subsidiarity vyplýva, že právomoc ústavného súdu poskytnúť ochranu základným právam a slobodám je daná iba vtedy, ak o ochrane týchto práv a slobôd nerozhodujú všeobecné súdy. Ústavný súd pri uplatňovaní svojej právomoci vychádza zo zásady, že ústava ukladá všeobecným súdom chrániť nielen zákonnosť, ale aj ústavnosť, a preto je právomoc ústavného súdu subsidiárna a uplatní sa až vtedy, ak nie je daná právomoc všeobecných súdov (m. m. IV. ÚS 236/07). Ak ústavný súd pri predbežnom prerokovaní ústavnej sťažnosti zistí, že sťažovateľ sa ochrany svojich základných práv alebo slobôd môže domôcť využitím jemu dostupných a účinných prostriedkov nápravy pred iným (všeobecným) súdom, musí takúto sťažnosť odmietnuť z dôvodu nedostatku právomoci na jej prerokovanie (m. m. IV. ÚS 115/07, IV. ÚS 373/2014, II. ÚS 723/2015).

12. Sťažovateľ disponoval v zmysle § 402 ods. 3 Trestného poriadku opravným prostriedkom (sťažnosťou), ktorý aj využil. Poskytnutie ochrany v prípade potenciálneho porušenia dotknutých práv v danom prípade spadalo do právomoci inštančne nadriadeného súdu, teda najvyššieho súdu ako súdu sťažnostného, čo vylučuje právomoc ústavného súdu.

13. Ústavný súd vzhľadom na uvedené zistil, že existuje dôvod podľa § 56 ods. 2 písm. d) v spojení s § 132 ods. 1 prvou alternatívou zákona č. 314/2018 Z. z. o Ústavnom súde Slovenskej republiky a o zmene a doplnení niektorých zákonov v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o ústavnom súde“), a preto ústavnú sťažnosť v tejto časti odmietol pre neprípustnosť.

II.2. K namietanému postupu a uzneseniu najvyššieho súdu:

14. Pri predbežnom prerokovaní podľa § 56 ods. 2 zákona o ústavnom súde možno prijať na ďalšie konanie iba také podanie, ktoré spĺňa všetky náležitosti ustanovené zákonom o ústavnom súde. Poskytnutie ochrany ústavnosti ústavným súdom predpokladá splnenie všetkých ústavných a zákonných predpokladov a podmienok konania pred ústavným súdom vrátane splnenia zákonom predpísaných náležitostí ústavnej sťažnosti. Ústavný súd sa môže vecne zaoberať ústavnou sťažnosťou, len ak spĺňa všetky zákonom o ústavnom súde ustanovené formálne a obsahové náležitosti.

15. Táto formálna, nie však formalistická požiadavka zákona o ústavnom súde nie je bezúčelná. Je vyjadrením nezávislého postavenia ústavného súdu a konania o ústavnej sťažnosti ako nástroja riešenia verejnoprávneho konfliktu, ktorého podstatou je porušenie ústavných práv zásahom orgánu verejnej moci. Splnenie tejto požiadavky ústavnému súdu umožňuje o ústavnej sťažnosti postupovať priebežne tak, aby pred rozhodnutím na predbežnom prerokovaní podľa § 56 ods. 1 zákona o ústavnom súde nemusel dožiadaním dotknutého orgánu verejnej moci osvedčovať sťažovateľom tvrdené skutočnosti o prebiehajúcom konaní.

16. Jednou zo zákonom predpísaných náležitostí ústavnej sťažnosti je aj podmienka pripojenia napadnutého rozhodnutia, ktorá vyplýva z § 123 ods. 2 zákona o ústavnom súde. Sťažovateľ k ústavnej sťažnosti nepripojil žiadne prílohy. Vzhľadom na verejnoprávny charakter konania o ústavnej sťažnosti nie je vo veci sťažovateľa dôvod na jeho materiálne vedenie, ktorého prostriedkami by ústavný súd sťažovateľa vyzýval na doplnenie ústavnej sťažnosti. Vo veci sťažovateľa ani nie je dôvod takýto nedostatok zákonom predpísanej náležitosti odstraňovať postupom podľa § 56 ods. 3 zákona o ústavnom súde, keďže na to v konaní pred ústavným súdom slúži povinné zastúpenie kvalifikovaným právnym zástupcom – advokátom. Jedným z bazálnych predpokladov povinného právneho zastúpenia je okrem iného doručovanie kvalifikovaných ústavných sťažností spĺňajúcich všetky zákonom predpísané náležitosti. Nepripojením napadnutého rozhodnutia, teda podmienky predpokladanej § 123 ods. 3 zákona o ústavnom súde, tak ústavný súd nemal možnosť skúmať, či ústavná sťažnosť bola podaná včas (§ 124 zákona o ústavnom súde), ani verifikovať tvrdenia, ktoré boli v ústavnej sťažnosti uvedené.

17. Ďalšou podstatnou (osobitnou) náležitosťou ústavnej sťažnosti je jej odôvodnenie, od ktorého kvality sa v zásade odvíja možnosť prieskumu ústavného súdu. Preto musia dôvody ústavnej sťažnosti korešpondovať s jednotlivými namietanými porušeniami základných práv alebo slobôd. Súčasne je potrebné uviesť, že účelom obligatórneho zastúpenia advokátom v konaní o ústavnej sťažnosti je zabezpečiť zrozumiteľné skutkové a právne vymedzenie namietaného porušenia ústavných práv sťažovateľa v podobe náležitej argumentácie. Prihliadajúc na už uvedené, ústavný súd konštatuje, že ústavná sťažnosť neobsahuje takmer žiadnu ústavnoprávne relevantnú argumentáciu týkajúcu sa konkrétnych odpovedí najvyššieho súdu na v sťažnosti proti uzneseniu ŠTS uplatnené námietky vo vzťahu k sťažovateľom označeným právam, ku ktorých porušeniu malo uznesením najvyššieho súdu dôjsť. Sťažovateľ v ústavnej sťažnosti polemizuje predovšetkým so závermi ŠTS, až v bode 43 sťažnosti možno identifikovať neurčito formulovanú námietku smerovanú proti záverom najvyššiemu súdu. Dokonca sťažovateľ v sťažnosti nikde ani neuvádza, akým spôsobom najvyšší súd o jeho sťažnosti rozhodol. Uvedené je možné len vydedukovať z celkového nesúhlasu sťažovateľa s posúdením jeho návrhu na obnovu konania.

18. Ústavný súd zdôrazňuje, že nedostatok zákonom predpísaných náležitostí, aký vyplýva z podania sťažovateľa, nie je povinný odstraňovať z úradnej povinnosti, keďže zákon o ústavnom súde v § 56 ods. 3 upravuje možnosť vyzvať na odstránenie nedostatkov sťažnosti, neukladá však ústavnému súdu povinnosť tak učiniť, a to predovšetkým za situácie, pokiaľ je sťažovateľ právne zastúpený a už v minulosti sa opakovane obrátil na ústavný súd.

19. Vzhľadom na nesplnenie zákonom ustanovenej náležitosti bola ústavná sťažnosť podľa § 56 ods. 2 písm. c) zákona o ústavnom súde odmietnutá (totožne sp. zn. IV. ÚS 23/2026, IV. ÚS 610/2025, II. ÚS 302/2025, III. ÚS 699/2022, III. ÚS 210/2024).

20. Nad rámec primárneho dôvodu odmietnutia ústavnej sťažnosti, avšak vo vecnej relevancii zistiteľného základu smerovania uplatnených námietok (aj keď vo vzťahu k rozhodnutiu ŠTS, nie vo vzťahu k odpovediam najvyššieho súdu na sťažnosť podanú v trestnom konaní), zohľadniac materiálny aspekt ochrany ústavnosti, ústavný súd považuje za potrebné dodať:

21. Z čl. 4 ods. 2 protokolu č. 7 nevyplýva nárok na obnovu konania (ani na dovolanie), tomu obsahovo zodpovedajúce procesné postupy sú označeným ustanovením v kontexte jeho ods. 1 len pripustené ako možné („Ustanovenia predchádzajúceho odseku nie sú na prekážku...“), a to napriek skoršiemu právoplatnému rozhodnutiu v trestnej veci, teda na elimináciu zásady *ne bis in idem* (procesnej prekážky *res iudicata*), pričom sú využiteľné v prospech aj v neprospech obvineného. To však podľa predmetného článku dohovoru (*expressis verbis*) platí, len ak také nové konanie pripúšťa vnútroštátne zákonodarstvo, a teda za ním ustanovených podmienok.

22. Článok 53 dohovoru na jednoznačne formulovanom obsahu čl. 4 ods. 2 protokolu č. 7 nič nemení, jeho odrazom (s účinkom prednosti vnútroštátneho práva v prípade zabezpečovania väčšieho rozsahu relevantných práv) v právnom poriadku Slovenskej republiky je čl. 154c ods. 1 ústavy.

23. Rozhodovacia činnosť ESLP sa prenáša do rozhodovacej činnosti vnútroštátnych súdov Slovenskej republiky aj vo vzťahu k ich už právoplatným rozhodnutiam, čo však generálne a bez ohľadu na súvislosť konkrétneho rozhodnutia ESLP s vecou, o ktorej sa ním rozhodovalo, platí len pre dovolacie konanie (v trestných veciach pre konanie o dovolaní podľa Trestného poriadku).

24. V konaní o obnove konania podľa § 394 ods. 4 písm. a) Trestného poriadku platí, že povolenie obnovy konania sa viaže na porušenie základných ľudských práv alebo slobôd konkrétneho obvineného rozhodnutím prokurátora alebo súdu Slovenskej republiky v konkrétnej veci konštatované konkrétnym rozhodnutím ESLP (teda nie v širšom rozsahu iných, podľa názoru návrhového subjektu porovnateľných vecí). Ďalšou kumulatívnou podmienkou je, že negatívne dôsledky tohto rozhodnutia nemožno inak napraviť.

25. Obnova konania je totiž v uvedenom špecifickom prípade procesný prostriedok, ktorým sa vo vnútroštátnom meradle zabezpečuje výkon (implementácia) konkrétneho rozhodnutia ESLP, a to výlučne vo vnútroštátnej veci, o ktorej ESLP rozhodoval. Dôvodom takto ustanoveného mechanizmu je, že ESLP nedisponuje kasačnou a ďalšou potrebnou rozhodovacou právomocou vo vzťahu k preskúmanému rozhodnutiu, ktoré v konaní vedenom pred ESLP (a to zásadne vedenom proti dotknutému štátu) neuspelo [obdobne žaloba na obnovu konania podľa § 397 písm. d) Civilného sporového poriadku vo vzťahu k veciam, o ktorých sa pôvodne rozhodovalo v civilnom sporovom konaní]. Na základe rovnakého záveru, resp. sprostredkovane *ratia legis*, nie je kasačné

rozhodnutie dovolacieho súdu (ako procesne „priebojnejšia“ alternatíva rozhodnutia ESRP o porušení ľudských práv alebo základných slobôd) dôvodom na obnovu konania v inej veci (v Trestnom konaní dôvodom podľa § 394 Trestného poriadku).

P o u č e n i e : Proti tomuto rozhodnutiu ústavného súdu nemožno podať opravný prostriedok.

V Košiciach 12. marca 2026

Libor Duľa
predseda senátu